

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମମାନଙ୍କୁ କରମାତୀତ ହୋଇ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ତେଣୁ ନିଜ ଭିତରେ କୌଣସି ଖୁଣ ରହିବା ଭରିତ ନୁହେଁ, ନିଜକୁ ଯାତ୍ରା କରି ନିଜର ଅବଗୁଣକୁ ବାହାର କରିଦିଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଅବସ୍ଥାକୁ ରଖିବାରେ ମେହନତ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ତା’ର ପୁରୁଷାର୍ଥ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଏହି ଆଖି ଦୃଷ୍ଟିରା ଯେଉଁ ସବୁ ଜିନିଷ ଦେଖାଯାଉଛି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝି ଦୃଷ୍ଟିରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନ ଆସୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେଖାଯାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଦେଖ ନାହିଁ । ଦେହରେ ରହି ମଧ୍ୟସ୍ତ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରୁହ । ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ସ୍ୱାସ୍ଥୀ ଭାବରେ ରହିବା ପାଇଁ ହିଁ ସମସ୍ତ ଲାଗିଥାଏ । ବୁଝିରେ ବାବା ଏବଂ ଘର ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ମନେ ନପଡ଼ୁ, ଏଥିପାଇଁ ଅନ୍ତର୍ଗମୁଖୀ ହୋଇ ନିଜକୁ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ଚାର୍ତ୍ତ ଲେଖିବାକୁ ହେବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା-ମିଠା ଅତି ସ୍ନେହୀ ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନେ ଏକଥା ତ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ନିଜର ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ, ଏଥିରେ ରାଜା ମଧ୍ୟସ୍ତ ରହିବେ ଏବଂ ପୁରଜା ମଧ୍ୟସ୍ତ ରହିବେ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ ସମସ୍ତେ କରୁଛନ୍ତି, ଯିଏ ଯେତେ ଅଧିକ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି, ସିଏ ସେତେ ଅଧିକ ପୁରସ୍କାର ନେଉଛନ୍ତି । ଏହା ତ ଏକ ସାଧାରଣ ନିୟମ ଅଟେ । ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଦୈବୀ ବଗିଚା କୁହ ଅଥବା ରାଜଧାନୀ କୁହ । ଏବେ ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗୀ ବଗିଚା ଅଥବା କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ । ସେଥିରୁ ମଧ୍ୟସ୍ତ କେହି ବହୁତ ଫଳଦାୟୀ ବୃକ୍ଷ ଅଛନ୍ତି ତ, ପୁଣି କମ୍ ଫଳଦାୟୀ ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଅଛନ୍ତି । କେହି-କେହି ଅଳ୍ପ ରସଯୁକ୍ତ ଆମ୍ବ ହୋଇଥା’ନ୍ତି ତ ଆଉ କିଏ କିପରି ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ଯେପରି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଫୁଲର, ଫଳର ବୃକ୍ଷ ରହିଥାଏ । ସେହିଭଳି ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । କେହି କେହି ବହୁତ ଭଲ ଫଳ ଦେଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି କେହି କମ ଫଳ ଦେଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ୟକୁ ନିଜ ସମାନ କରୁନାହାନ୍ତି । ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ବୃକ୍ଷ ଅଛନ୍ତି ନା । ଏହା ଫଳଦାୟୀ ବଗିଚା ଅଟେ । କଲ୍ପ ପୁରବ୍ ଭଳି ଏହି ଦୈବୀ ବୃକ୍ଷର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଫୁଲ ବଗିଚାର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁସାରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ମଧୁର ସୁଗନ୍ଧିତ ଫୁଲ ହେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଟନ୍ତି ନା । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପ୍ରାଣ ମିଳନ ପାଇଁ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଅନେକ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ସାମ୍ବରଗର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଏକଥାରେ ତୁମର ନିଶ୍ଚିତ ମଧ୍ୟସ୍ତ ରହିଛି ଯେ ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ବେହଦର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ମାଲିକ ହେବାରେ ବହୁତ ଖୁସି ମଧ୍ୟସ୍ତ ଲାଗୁଛି । ହଦର ମାଲିକ ପଣିଆରେ ଦୁଃଖ ରହିଛି, ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଏହି ଖେଳ ତିଆରି ହୋଇଛି ଏବଂ ଏହା ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ ହୋଇଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି— ପ୍ରଥମେ ନିଜର ଘର ଗୃହସ୍ଥର ଦାୟିତ୍ୱ ନିଅ । ଘର ଉପରେ ଘରର ମୁଖିଆତ୍ୱକର ନଜର ରହିଥାଏ ନା । ସେହିଭଳି ବାବା ମଧ୍ୟସ୍ତ ଜଣ-କଣ କରି ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେଉଁ-କେଉଁ ଖୁଣ ରହିଛି ଏବଂ କେଉଁ-କେଉଁ ଅବଗୁଣ ରହିଛି ? ପିଲାମାନେ ନିଜେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମ ଭିତରେ କେଉଁ କେଉଁ ଅବଗୁଣ ରହିଛି । ଯଦି ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କହିବେ— ପିଲାମାନେ, ନିଜ ନିଜର ଅବଗୁଣକୁ ଲେଖିକରି ଆଣ ତେବେ ତୁମର ଲେଖିପାରିବେ, ଜାଣିପାରିବେ ଯେ—ଆମ ଭିତରେ କ’ଣ କ’ଣ ସବୁ ଅବଗୁଣ ରହିଛି ? ତେବେ କିଛି ନା କିଛି ଅବଗୁଣ ତ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତ କେହି ହୋଇ ନାହାନ୍ତି । ବାକି ହିଁ, ସମସ୍ତେ ନିଶ୍ଚିତ ହେବେ । କଲ୍ପ କଲ୍ପ ହୋଇଛନ୍ତି, ଏଥିରେ କୌଣସି ସଂଶୟ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ କିଛି ନା କିଛି ଅବଗୁଣ ରହିଛି । ଯଦି ସେହି ଅବଗୁଣ ବିଷୟରେ ବାବାଙ୍କୁ କହିବ ତେବେ ବାବା ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଇବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ଅବଗୁଣ ରହିଛି । ତେବେ ଅବଗୁଣ ଆସିବାର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ହେଉଛି ଦେହ-ଅଭିମାନ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ହଲରାଣ କରିଥାଏ । ଅବସ୍ଥାକୁ ଉନ୍ନତ କରିବା ଦିଏ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ଭଲ ଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟସ୍ତ ତ୍ୟାଗ କରି ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଦୈବୀଖୁଣ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଧାରଣ କରି ଯିବାକୁ ହେବ । କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟସ୍ତ ବାବା ଏବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ କରମାତୀତ ହୋଇ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ନିଜ ଭିତରେ କୌଣସି ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତା ନ ରହୁ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ହୀରାତୁଲ୍ୟ ହେଉଛ ନା । ଆମ ଭିତରେ କ’ଣ କ’ଣ ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତା ରହିଛି । ଏହା ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଜାଣିଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟ ନା । ଯଦି ଜଣ ହୀରାରେ ଦାଗ ରହିଥିବ ତେବେ ତାହା କ’ଣ ବାହାର କରିପାରିବ କି! କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ତ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟ । ତୁମେ ତୁମ ଭିତରେ ଥିବା ଅବଗୁଣକୁ ବାହାର କରିପାରିବ । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ କଉଡ଼ିରୁ ହୀରା ଭଳି ହେଉଛ । ତୁମେ ନିଜକୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛ । ତୁମକୁ ଡାକ୍ତର ପଚାରିଛନ୍ତି— ତୁମ ଭିତରେ କେଉଁ ଅବଗୁଣ ରହିଛି, ଯାହାକି ତୁମର ପଥରୋପ କରୁଛି, ଅଗ୍ରଗତି ହେଉନାହିଁ ? ତେବେ ବେଦାଗ ତ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହିଁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ଏସବୁ ଅବଗୁଣକୁ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ଅବଗୁଣକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବ ନାହିଁ ତେବେ ହୀରାର ମୂଲ୍ୟ କମିଯିବ । ଏହି ବରହମା ମଧ୍ୟସ୍ତ ବହୁତ ବଡ଼ ହୀରା ବସ୍ତ୍ରବସାୟୀ ଥିଲେ ନା । ଜୀବନ ସାରା ଏହି ଆଖିରେ ହୀରା ହିଁ ଦେଖି ଦେଖି ଆସିଛନ୍ତି । କ୍ଷାତ୍ତକ ପରି ହୀରା ବସ୍ତ୍ରବସାୟୀ କେହି ନାହାନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ହୀରାକୁ ପରଖିବାର ଏତେ ସତକ ଥିଲା । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ହୀରା ଭଳି ହେଉଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ— ସମସ୍ତଙ୍କର କିଛି ନା କିଛି ଅବଗୁଣ ରହିଛି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତ କେହି ବି ହୋଇ ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ

ଚୈତନ୍ୟ ହୀରା ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଅବଗୁଣକୁ ବାହାର କରିପାରିବ କାରଣ ହୀରା ଭଳି ତ ନିର୍ଗତ ହେବାର ଅଛି । ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସେହିଭଳି ହୋଇପାରିବ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ଅବସ୍ଥା ଏଭଳି ପକ୍କା ହୋଇଯାଉ, ଯାହାକି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବା ସମୟରେ କେହି ବି ମନେ ନପଡ଼ନ୍ତୁ । ଏହା ତ ସ୍ଵପ୍ନ । ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ସମ୍ବନ୍ଧ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ହେଉଛ । ଏହା ହେଉଛି ଅଳଙ୍କାରର ଦୋକାନ । ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣେ-ଜଣେ ବ୍ୟବସାୟୀ ଅଟ । ଏକଥା ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ— ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି, ଆମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ବିଶିଷ୍ଟ ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିଛି, ସେମାନେ ନିର୍ଗତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିବେ । ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ନା । ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଏହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଜଣ-ଜଣ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିଲାଙ୍କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେମିତି ଫୁଲମାନଙ୍କୁ ଯାତ୍ରା କରାଯାଇଥାଏ-- ଇଏ କିଭଳି ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ଫୁଲ! ଇଏ କି ପ୍ରକାରର ଫୁଲ! ଏ ଫୁଲରେ କ’ଣ ଅଭାବ ଅଛି ? ତୁମେମାନେ ତ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟ । ଚୈତନ୍ୟ ହୀରାମାନେ ଜାଣିପାରିବେ ଯେ— ଆମ ଭିତରେ କ’ଣ କ’ଣ ସବୁ ଅବଗୁଣ ଅଛି, ଯାହାକି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତୁଟାଇ କେଉଁଆଡେ କେଉଁଆଡେ ନେଇଯାଉଛି । ବାବା ତ’ କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଅନ୍ୟ କେହି ଯେପରି ମନେ ନପଡ଼ନ୍ତୁ । ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହିମାନଙ୍କର ହିଁ ଯୋଗ ଉଚ୍ଚୀ ହେବାର ଥିଲା ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଏମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ସେବାକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଯାଇ ପାରିବେ । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି— ଯେଉଁମାନେ ପୁରୁଣା-ପୁରୁଣା ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ଏଥିରେ ନୂଆମାନେ ମଧ୍ୟ ଯୋଡ଼ି ହେଉଛନ୍ତି । ପୁରୁଣାମାନଙ୍କର ଉଚ୍ଚୀ ହେବାର ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପୁରୁଣା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ଭିତରେ କିଛି ନା କିଛି ଅବଗୁଣ ରହିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି— ବାବା ଆମକୁ ଯେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବା ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି, ତାହା ଏବେ ହୋଇ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତ ବାବା ବୁଝାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଖାଦ୍ୟ ମିଶ୍ରିତ ହେଉଛି ଦେହ-ଅଭିମାନ ଦ୍ଵାରା । ସେଥିପାଇଁ ଦେହ ଆଡ଼କୁ ବୁଦ୍ଧି ଆକରଷିତ ହେଉଛି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ଦେହରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଆଖି ଦ୍ଵାରା ଦେଖାଯାଉଥିବା କୌଣସି ଜିନିଷ ମଧ୍ୟ ଯେପରି ମନେ ନ ପଡ଼ୁ, ଏଭଳି ଅବସ୍ଥା ହେବା ଦରକାର । ଆମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକମାତ୍ର ବାବା ଏବଂ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ନ ରହୁ । କାରଣ ତୁମକୁ କିଛି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବାର ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଆମେ ନୂଆ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆସିଲୁ । ଏବେ ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ସମ୍ବନ୍ଧ । ଏହି ପୁରୁଣା ସମ୍ବନ୍ଧ ଟିକିଏ ମଧ୍ୟ ମନେ ନ ପଡ଼ୁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି— ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଯିଏ ସ୍ଵତରାଳ ସମରଣ କରିବ...ଏହା ହେଉଛି ଏବେକାର କଥା । ଏହି ଗୀତ ତ କଲିଯୁଗୀ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ କଥା ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ହେଲେ ମନେ ନ ପଡ଼ନ୍ତୁ । କାରଣ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମର ସବୁ ପାପ କଟିଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୀରା ହୋଇଯିବ । କୌଣସି କୌଣସି ପଥର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ଯେପରି ମାଣିକ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜଠାରୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ କରୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଅନ୍ତରମୁଖୀ ହୋଇ ନିଜକୁ ଦେଖ ଯେ ମୋ ଭିତରେ କ’ଣ କ’ଣ ସବୁ ଅବଗୁଣ ରହିଛି ? ମୁଁ କେତେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ରହୁଛି ? ବାବା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାୟ କହୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି— ଯେତେ ସମୟ ପାରୁଛି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଯଦିଓ କେତେ ବି ସନ୍ଦେହୀ ହୋଇଥାନ୍ତୁ, ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ମନୋହର ସନ୍ତାନ ହୋଇଥାନ୍ତୁ ତଥାପି ମଧ୍ୟ କାହାର ସମ୍ପ୍ରତି ନ ଥାଏ । ଏଠାକାର କୌଣସି ଜିନିଷର ସମ୍ପ୍ରତି ନ ଥାଏ । କେତେକ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ମୋହ ଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସବୁଥିରୁ ମମତା ତୁଟାଇ କେବଳ ଜଣଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରୁହ । ତୁମକୁ ଏକମାତ୍ର ସନ୍ଦେହୀ ପିତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବାକୁ ହେବ । କାରଣ ତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସବୁକିଛି ମିଳୁଛି । ଯୋଗ ଆଧାରରେ ତୁମେମାନେ ସନ୍ଦେହୀ ହେଉଛ । ତେବେ ଆତମା ହିଁ ସନ୍ଦେହୀ ହେଉଛି । ବାବା ତ ଅତି ସନ୍ଦେହୀ ଏବଂ ପରମ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଆତମାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ସମାନ ସନ୍ଦେହୀ ଓ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି-- ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ମୋତେ ଯେତେ ମନେ ପକାଇବ, ସେତେ ସନ୍ଦେହୀ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଏତେ ସନ୍ଦେହୀ ହେଉଛ ଯାହାକି ତୁମର ଦେବୀ-ଦେବତା ସ୍ଵରୂପର ପୂଜା ଆଦି ପରମ୍ପରା ହେଉଛି । ତୁମେମାନେ ବହୁତ ସନ୍ଦେହୀ ହେଉଛ ନା । ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେମାନେ ରାଜ୍ୟ କରୁଛ ପୁଣି ଆଉ ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେମାନେ ହିଁ ପୂଜାପାଉଛ । ତୁମେ ନିଜେ ପୂଜାରୀ ହୋଇ ନିଜ ଚିତ୍ତର ପୂଜା କରୁଛ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ସନ୍ଦେହୀ ହେଉଛ, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସନ୍ଦେହୀ ବାବାଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ପକାଇବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସନ୍ଦେହୀ ହୋଇପାରିବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଯେପରି ମନେ ନ ପଡ଼ନ୍ତୁ । ନିଜର ଯାତ୍ରା କର—ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସନ୍ଦେହରେ ମନେ ପକାଉଛି ? ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ଆଖିରୁ ସନ୍ଦେହରେ ଲୁହ ବାହାରି ଥାଏ । ବାବା ମୋର ତ ଆପଣଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । ଆଉ କାହାର ସମ୍ପ୍ରତି ନ ଥାଏ, ମାୟାର ତୋଫାନ ନ ଥାଏ । ତୋଫାନ ତ ବହୁତ ଆସୁଛି ନା । ନିଜ ଉପରେ ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ରଖିବାକୁ ହେବ— ମୋର ସନ୍ଦେହ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେଉଁଆଡେ ଯାଉନାହିଁ ତ ? କେତେ ବି ସୁନ୍ଦର ଜିନିଷ ହୋଇଥାଉ, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ସମ୍ପ୍ରତି ରହୁ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରିୟତମଙ୍କର ପ୍ରିୟତମା ଅଟ । ଦୁନିଆର ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକା ଉଭୟଙ୍କୁ ଥରେ ମାତ୍ର ଦେଖିଦେଲେ, ବାସ୍ । ଯଦିଓ ବିବାହ କରିନଥା’ନ୍ତି, ଅଲଗା ରୁହନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପରସ୍ପରକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ପକାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରିୟତମଙ୍କର ପ୍ରିୟତମା ଅଟୁ । ସେହି ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବହୁତ ମନେ ପକାଇଛ । ଏଠାରେ

ମଧୁସ୍ମ ତାତ୍ତ୍ୱକୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଯଦିଓ ସିଏ ସମ୍ପ୍ରମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି ତଥାପି ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ନୌକା ପାରି ହୋଇଯିବ । ଏଥିରେ ସଂଶୟ କରିବାର କିଛି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଭଗବାନତ୍ୱ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତି କରିଥା'ନ୍ତି ।

ଏଠାରେ କେହି କେହି ସନ୍ତାନମାନେ ବହୁତ କଠୋର ପରିଶ୍ରମ କରି ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଉତ୍କଣ୍ଠା ଥାଏ । ବହୁତ ମେହନତ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ମଧୁସ୍ମ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବଡ଼ ବଡ଼ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକଥାକୁ ଏତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମର ମେହନତ କେବେ ବ୍ୟସ୍ତରେ ଯିବ ନାହିଁ । କେହି କେହି ବୁଝି ଯୋଗ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି, ବାବାତ୍ୱ ନିକଟକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଜାଣିପାରୁଛ ଇଏ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ନା ନାହିଁ ? ସେମାନଙ୍କୁ ତୁମମାନଙ୍କଠାରୁ ଦୃଷ୍ଟି ମିଳୁଛି, ତୁମେମାନେ ହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସୁଶୋଭିତ କରୁଛ । ଯେଉଁମାନେ ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଶୁଦ୍ଧିକାର ବା ସୁଶୋଭିତ କରାଇଛ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସୁଶୋଭିତ କରିଛନ୍ତି, ପୁଣି ତୁମେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସୁଶୋଭିତ କରାଇ ଏଠାକୁ ନେଇ ଆସୁଛ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୁରସ୍କାର ଦେଉଛନ୍ତି, ଯେମିତି ତୁମେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସୁଶୋଭିତ କରିଛ, ସେମିତି ସେମାନେ ମଧୁସ୍ମ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କରୁଛନ୍ତି । ବରଂ ନିଜଠାରୁ ମଧୁସ୍ମ ଅଧିକ ସୁଶୋଭିତ କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଭାଗ୍ୟ ଅଲଗା ଅଲଗା ଥାଏ ନା । କେହି କେହି ଜିଜ୍ଞାସୁ ବୁଝାଉଥିବା ଆତ୍ମାତ୍ମକଠାରୁ ମଧୁସ୍ମ ଆଗୁଆ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି କ୍ଷାତ୍ତ୍ୱଠାରୁ ଆମେ ଆହୁରି ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବୁ । ତାତ୍ତ୍ୱର ବୁଝାଇବାର ନିଶା ଚଢ଼ିଯାଉଛି ପୁଣି ସେବାରେ ଲାଗିଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ବାପଦାଦା ଉତ୍ତମତ୍ୱର ହୃଦୟ ସିଂହାସନରେ ବସିଥା'ନ୍ତି । ବହୁତ ନୂଆ ନୂଆ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏକି ପୁରୁଣାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧୁସ୍ମ ଆଗୁଆ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, କଣ୍ଠାରୁ ସ୍ୱନଦର ଫୁଲ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଜଣ ଜଣ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ— କ୍ଷାତ୍ତ୍ୱ ମଧୁସ୍ମରେ କ'ଣ କ'ଣ ଅବଗୁଣ ରହିଛି ? ଏହି ଅବଗୁଣ ଯଦି କ୍ଷାତ୍ତ୍ୱ ଭିତରୁ ବାହାରିଯିବ ତେବେ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରିପାରିବେ । ବାବା ବଗିଚାର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି ନା । ମନରେ ଆସେ— ଶେଷ ପରମ୍ପରା ଯାଇ ଦେଖିବାକୁ କାହିଁକି ନା ଅନେକ ପିଲା ପଛ ଧାଡ଼ିରେ ଯାଇ ବସିଥା'ନ୍ତି । ଭଲ-ଭଲ ମହାରଥୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ଶିକ୍ଷକତ୍ୱ ସମ୍ପ୍ରମୁଖରେ ବସିବା ଦରକାର । ଏଥିରେ କାହାକୁ ସଂକଳ୍ପ ଚାଲିବାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଯଦି କ୍ଷତ୍ତ୍ୱ ହେଲା କିମ୍ବା ବାବାତ୍ୱ ଉପରେ ରକ୍ଷିତ ତେବେ ନିଜ ଭାଗ୍ୟ ଉପରେ ରକ୍ଷିତ । ସମ୍ପ୍ରମୁଖରେ ଥିବା ଫୁଲମାନଙ୍କୁ ଦେଖି-ଦେଖି ଅସରନ୍ତି ଖୁସିର ଅନୁଭବ ହେଉଛି । ଇଏ ବହୁତ ଭଲ, କ୍ଷାତ୍ତ୍ୱର ସାମାନ୍ୟ ଚରୁଟି ରହିଛି, ଇଏ ବହୁତ ସଞ୍ଚରୁଛି ଲାଗୁଛି, କ୍ଷାତ୍ତ୍ୱ ଭିତରେ କଳତ୍ୱ ନିର୍ମାଣ, ତେବେ ଏସବୁ ଆବରଣ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାତ୍ୱ ପରି ସନ୍ଦେହ ତ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ସତରୀର ନିଜ ସଞ୍ଚାରୀ ପରତି ସନ୍ଦେହ ଥାଏ ନା । କିନ୍ତୁ ସଞ୍ଚାରୀର ଏତେ ସନ୍ଦେହ ନଥାଏ । ସଞ୍ଚାରୀ ତ ଦଞ୍ଚିତୀୟ-ତୃତୀୟ ବିବାହ ମଧୁସ୍ମ କରିନିଏ । ଯଦି ସତରୀର ସଞ୍ଚାରୀ ମରିଗଲା ତେବେ ତା'ର ହାସ୍ତ ହାସ୍ତ ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ଉପାୟ ନଥାଏ । କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେମିତି ଗୋଟିଏ ଜୋଡ଼ା ଗଲା ପୁଣି ଗୋଟିଏ କିଣି ନେବେ.... । ଶରୀରକୁ ଜୋଡ଼ା କୁହାଯାଏ । ଶିବବାବାତ୍ତ୍ୱର ମଧୁସ୍ମ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ଲତ୍ତ୍ୱ ବୁର୍ (ପୁରୁଣା ଶରୀର) ଅରଥାତ୍ ଜୋଡ଼ା ଅଟନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛ—ଏବେ ଆମେ ବାବାତ୍ତ୍ୱ ମନେ ପକାଇ ସରବୋତ୍ତମ ହେବୁ । କେହି କେହି ଫେସନ ପ୍ରିୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ଟ-ଟ ଯୋଡ଼ି ଜୋଡ଼ା ରଖିଥା'ନ୍ତି । ନଚେତ୍ ଆତ୍ମାର ଜୋଡ଼ା ଅରଥାତ୍ ଶରୀର ଗୋଟିଏ ତେଣୁ ପାଦର ଜୋଡ଼ା ମଧୁସ୍ମ ଗୋଟିଏ ଯୋଡ଼ି ହେବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଏବେ ଏହା ଯେମିତି ଫେସନ ହୋଇଗଲାଣି ।

ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ— ବାବାତ୍ତ୍ୱଠାରୁ ଆମେ କେଉଁ ସମପତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛୁ । ଆମେ ସେହି ସଞ୍ଚରଗର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ସଞ୍ଚରଗକୁ ବିଶାଳ ଆଗ୍ରହ ମଧୁସ୍ମ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସଞ୍ଚରଗର ରଚୟିତା ଲିଖିତ ପିତା ହିଁ ସଞ୍ଚରଗ ସ୍ଥାପନ କରିଥିବେ । ଏବେ ତୁମେ ଶରୀର ଅନୁସାରେ ବାସ୍ତବରେ ନିଜ ପାଇଁ ସଞ୍ଚରଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛ । ଏଠାରେ କେତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ମହଲ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସଞ୍ଚରଗରେ କ'ଣ କରିବ! ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଦରକାର ଯେ ଏଠାରେ ତ ଆମ ପାଖରେ କିଛି ବି ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହୁଛନ୍ତି— ଏହା ମଧୁସ୍ମ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ..... ଏସବୁ କିଛି ବାବାତ୍ତ୍ୱର, ଆମ ପାଖରେ ତ କିଛି ବି ନାହିଁ, ଆମେ ନିମିତ୍ତ ଅଟୁ । ଯିଏ ନିମିତ୍ତ ଅଟନ୍ତି ସିଏ ନିଜ ପାଖରେ କିଛି ରଖନ୍ତି ନାହିଁ । ଭାବନ୍ତି ବାବା ହିଁ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ଏସବୁ କିଛି ବାବାତ୍ତ୍ୱର ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ଘରେ ରହି ମଧୁସ୍ମ ଏହିଭଳି ମନେ କର । ସାଧୁକାରମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ତ ଏହିଭଳି କଥା ଆସିବ ହିଁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ନିଜକୁ ନିମିତ୍ତ ମନେ କରି ରୁହ । ଯାହା କିଛି ବି କର ବାବାତ୍ତ୍ୱ ସମାଚାର ଦେଉଥାଅ । କେତେକ ପିଲା ଲେଖୁଛନ୍ତି— ବାବା, ଘର ତିଆରି କରିବି ? ବାବା କହିବେ ଭଲେ କର କିନ୍ତୁ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ରୁହ । ବାବା ତ ବସିଛନ୍ତି ନା । ବାବା ଯେତେବେଳେ ଫେରିଯିବେ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ଏକତ୍ର ହୋଇ ଘରକୁ ଫେରିଯିବେ । ପୁଣି ତୁମେମାନେ ନିଜ ରାଜଧାନୀକୁ ଚାଲିଯିବ । ମୋତେ କଲ୍ପ କଲ୍ପ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ନିଜ ସମୟରେ ଆସିବି । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାତ୍ତ୍ୱର ମଧୁର ସନ୍ଦେହଭରା ସମ୍ବୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାତ୍ତ୍ୱର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସମସ୍ତତଃକଠାରୁ ମମତତଃ ତୁଟାଇ ଏକମାତ୍ର ସ୍ନେହୀ ପିତାତ୍ମକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ନିଜର ଅବଗୁଣ ଗୁଣକୁ ପରଖି ତାକୁ ବାହାର କରିଦେବାକୁ ହେବ, ମୂଲ୍‌ସ୍ତବାନ ହୀରା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

(୨) ଯେପରି ବାବା ଆମମାନତ୍ମକର ଜଞ୍ଜାନ ଏବଂ ଗୁଣରେ ଶୁଦ୍ଧିଗାର କରିଛନ୍ତି, ସେହିପରି ସମସ୍ତତଃକର ଶୁଦ୍ଧିଗାର କରିବାକୁ ହେବ । କର୍ମକୁ ଫୁଲ କରିବାର ସେବାରେ ଲାଗିଯିବାକୁ ହେବ । ନିମିତ୍ତ ମନେ କରି ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ସର୍ବଦା ଜଣତ୍ମକର ସ୍ନେହରେ ବୁଡ଼ି ରହି ଜଣତ୍ମକୁ ହିଁ ସାହାରା କରି ସର୍ବ ଆକର୍ଷଣମୁକ୍ତ ହୁଅ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ମକର ସ୍ନେହରେ ବୁଡ଼ି ରହିଛନ୍ତି ସେମାନେ ସର୍ବପୁରାତ୍ମରେ ସମ୍ପନ୍ନ ଏବଂ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହୁଛନ୍ତି । ସେମାନତ୍ମକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସାହାରା ଆକର୍ଷିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନତ୍ମକୁ ସହଜରେ ଏକମାତ୍ର ବାବା ଦୃଷ୍ଟି କେହି ନୁହେଁ— ଏହାର ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ । ସେମାନତ୍ମକ ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସଂସାର ଅଟନ୍ତି, ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ମକ ଦୃଷ୍ଟି ହିଁ ସର୍ବ ସମ୍ପଦର ରସର ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନତ୍ମକ ପାଇଁ ସର୍ବପୁରାତ୍ମର ଆଧାର ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ନୁହେଁ କି କୌଣସି ଧନ-ସମ୍ପଦ ବା ଜିନିଷ ପତ୍ର ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ସହଜରେ ଆକର୍ଷଣମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ସଂଲୋଚନ:-

ନିଜକୁ ନିମିତ୍ତ ମନେ କରି ସର୍ବଦା ତବଲ ଲାଇଟ୍ ଅବସ୍ଥାରେ ରୁହ ତେବେ ଖୁସିର ଅନୁଭୂତି ହେବାକୁ ଲାଗିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***